

Copyrighted Material

**The Explosive
Autobiography
of the Controversial,
Death-Defying Founder
of the U.S. Navy's
Top Secret
Counterterrorist Unit
SEAL TEAM SIX**

"Fascinating....
Marcinko...
makes Arnold
Schwarzenegger
look like
Little Lord
Faulteroy."
—*The New York
Times Book Review*

ROGUE WARRIOR

The
#1
New York Times
Bestseller!

RICHARD MARCINKO

with **JOHN WEISMAN**

Authors of *Detachment Bravo*

Copyrighted Material

ELŐSZÓ

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK HADITENGERÉSZETÉNEK TÖRTÉNETÉBEN soha nem volt egy nem hagyományos harcos olyan nem hagyományos, mint Dick Marcinko.

A képességeit legjobban talán az jelzi, hogy 1980 augusztusában az akkor 39 éves Marcinko korvettkapitányt választotta ki Thomas Hayward, a Haditengerészet vezérkari főnöke, hogy tervezze meg, építse fel, szerelje fel, képezze ki és vezesse a sokak által a világ legjobbjának tartott terrorelhárító erejét, a Hatos SEAL¹ Csapatot.

A Hatos parancsnokságáig vezető út tekervényes volt. Marcinkónak, a középiskolából lemorzsolódó renegátnak egy felbomlott családból a pennsylvaniai szénmezőkről, a Haditengerészet lett a pályája és a különleges hadviselés a rögeszméje. Fiatal SEAL tisztként Vietnamban az ellenséges vonalak mögött tevékenykedett. Míg mások szögesdrót és homokzsákok mögött ásták be magukat, Marcinko és szakasza – fekete pizsamában és mezítláb, zsákmányolt szovjet fegyvereket és lőszer használva – mélyen a saját pályáján vadászott a Vietkongra.

Egy hathónapos időszak alatt Marcinko SEAL-jei hihetetlen 107 harci járőrözést teljesítettek, több mint 150 igazolt vietkong halottal és 84 fogollyal. Két vietnami turnus alatt Marcinko elnyerte az Ezüst Csillagot, négyszer a Bronz Csillagot Harci „V” ékítménnyel, kétszer a Haditengerészeti Érdemérmét, valamint a Vietnami Bátorság Keresztet Ezüst Csillag ékítménnyel. 1973-1974-ben haditengerészeti attaséként a kambodzsai hőstettei

¹ SEa Air and Land – Tenger Levegő és Szárazföld

közé tartozott a testszörfözés egy őrhajó mögött a Mekong-folyón egy vörös khmer lesállítás alatt. Kambodzsában 291 napot töltött harcban, és tetteiért a Becsületrenddel jutalmazták.

A Haditengerészet volt Dick Marcinko élete. Ez taníttatta – középiskolai diploma, alapdiploma és még bölcsészdoktor is nemzetközi kapcsolatokból. Ez adott neki halálos mesterséget: nem hagyományos harcos. Lesállítások, meglepő csapdák, külföldi fegyverek, nagy magasságú ejtőernyős ugrások, víz alatti beszivárgások – Marcinko mester mindezekben.

Aznap, amikor elfoglalta a Hatos SEAL Csapat parancsnoki posztját, Hayward CNO² utasítása Marcinkónak rövid volt – szinte kurta. Azt mondta, alig 6 hónapja van arra, hogy „sorba” állítsa az új egységet. Arra utasította, hogy végezze el a feladatot, akármilyen személyi vagy szakmai ára is legyen. „Dick, nem fogsz hibázni” – ezt mondta Hayward.

Hogy ezt a célt elérje, Marcinko átírta a nem hagyományos hadviselés és kiképzés szabálykönyvét. Kanyarokat vágott le. Tyúkszemekre lépett rá. Mesterkedett és hízelgett. Fenyegetett – és néha terrorizált. A bűne az volt, hogy hitte, a cél megéri az eszközt; az arroganciája, hogy azt hitte, ezt megúszhatja.

Valóban, ha hősiességről beszélünk Dick Marcinkóval kapcsolatban (és én hiszem, hogy kell), akkor ő a szó klasszikus értelmében hősi: Dick harcosi arroganciája túl sok volt a Pentagon néhány olimposzi istenségének, és a Haditengerészet néhány technokrata „istene” példát statuált vele a többieknek.

A sajátos tragikus hiba, ami Marcinko bukását okozta, az egyik legszebb tulajdonsága volt: a hűség. A hűsége mindig a vezetése alá tartozó emberek felé irányult inkább, mint a Haditengerészet rendszeréhez, aminek része volt.

Marcinko soha nem vonakodott ezt elismerni. Röviddel azután, hogy találkoztunk, megkérdeztem tőle, hogy a rendszer elleni vétkek litániája, amelyek elkövetésével a Haditengerészet vádolta, igaz-e.

² Chief of Naval Operations – a Haditengerészet vezérkari főnöke

„Abszolút – mondta. – Bűnös vagyok. Bűnös vagyok, mert csapategységről prédikáltam más értékek helyett. Bűnös vagyok, mert az embereimet a bürokratikus baromság elé helyeztem. Bűnös vagyok, mert annyi pénzt költöttem el, amennyit csak meg tudtam kaparintani, hogy az embereimet megfelelően kiképezsem. Bűnös vagyok, mert az embereimet béke helyett háborúra készítettem fel. Mindezekben valóban bűnös vagyok. *Mea culpa, mea culpa, mea kurva culpa.*”

Dick Marcinko története ugyanolyan izgalmas, mint más regények – de több azoknál. Ez egy amerikai hős provokatív krónikája – egy harcosé, akinek öröksége még mindig fennáll, az emberein keresztül, akiket kiképzett, vezetett és ösztönzött.

– John Weisman
Chevy Chase, Maryland
1991. október

**ELSŐ
RÉSZ
DILIS**

ELSŐ FEJEZET

1981. január

NAGY LÉPÉS VOLT – 5800 MÉTER A BAKANCSOM TALPA és a bozontos dzsungel között – de nem volt időm ezen gondolkodni. Kigyulladt a zöld fény, és az ugratóparancsnok bizonytalanul felém mutatott, ezért egy udvarias csókot hintettem felé, és elindultam – kis sétát téve a C-130-as zsíros rámpájának végére és belemerülve az éjszakai égboltba. Pont úgy, ahogy már több mint ezerszer csináltam korábban.

A jéghideg légörvény megcsapott, ahogy a lesötétített gép eltűnt a fejem fölött. Lenéztem. Semmi. Csaknem 4 kilométer a földig – túl messze, hogy még bármit lássak, vagy hogy bárki odalent hallja a gépet.

Körülnéztem. Zippo. Mire számítottam? Hogy látom az embereim? Ez is lehetetlen lenne persze. Nem világítottunk, nem volt nálunk semmi fényvisszaverő, és valamennyien sötét álcázó tigriscsíkosba voltunk öltözve, láthatatlanul a sötétségben a célpontunk, a Vieques-sziget fölött, a messze alattunk lévő Karib-tengeren.

Ökölbe szorítottam a kezem és behajlítottam a könyököm, csendes diadalban. Igen! Ez az! A művelet első nyolc másodperce abszolút tökéletes volt. Eddig a görbe előtt voltunk. Ellenőriztem a magasságmérőt a csuklómon, aztán megrántottam a kioldózsínort. Éreztem, ahogy az ernyőm kicsúszott a hátizsák-ból és érezhetően elvált.

Felfelé rántott a heveder, mint a gumipók. Az ernyő mindig felránt. Aztán egész váratlanul élesen jobbra fordultam, és vadul, uralhatatlanul pörögni kezdtem a föld felé.

Ennyit a tökéletesről. Felnéztem. Az égkék selyempupolám egyik cellája összeomlott a keresztoszélben. Megrántottam a kormányzsinórokat, hogy kirázzam és megtöltsen levegővel az ernyőt, de ez nem történt meg.

Nem segített, hogy csaknem 50 kilónyi felszerelést szíjaztam a különlegesen készített harci mellényhez, vagy rögzítettem a gyakorlómhoz. A tömeg probléma a gyér levegőben a HALO³ ugráskor. A többsége halálos volt annak, amit vittem. Ott volt a rendelésre készült Beretta 92-SF a comb tokjában, tizenegy tárnyi lőszerrel együtt – 165 darab üreges végű, rendelésre készült Hydra-Shok skuló, ami szó szerint leviszi az ember fejét. A vállamhoz rögzített szíjon lógott egy különlegesen átalakított HK – Heckler & Koch – MP-5 géppisztoly és 600 darab köpenyes, üreges végű lőszer, 30 darabos tárákban.

Aztán ott volt a többi játékszer: hang-fény gránátok a rosszfiúk összezavarására; villanólámpák és világító rudak a kopterek ledobási körzetéhez irányítására. Csípőfogó a kerítések átvágásához. És vittem egy válogatást a miniatürizált híradó cuccokból, amiket mi fejlesztettünk ki – a derekamhoz volt szíjazva egy Motorola adó-vevő (ajakmikrofonnal és fülhallgatóval, hogy beszélni tudjunk és halljuk egymást menet közben. Semmi titkosszolgálatos ingujjba suttogás).

A harci mellényem jobb felső zsebében volt egy műholdas adó-vevő, egy SATCOM⁴ egység, ami körülbelül akkora volt, mint egy mobiltelefon. Ezzel beszélni tudtam a főnökömmel, Dick Scholtes dandártábornokkal, aki az Egyesített Különleges Műveleti Parancsnokságot vezette a műveleti központjában, az észak-karolinai Ft. Braggben, olyan tisztán, mintha a szomszéd szobában lennék, nem pedig 3200 kilométerrel arrébb.

Hangosan nevettem. Talán fel kéne most hívnom Scholtes-t. „Hé, tábornok, az éppen kialakult kis pillanatnyi fennakadás miatt hívom. Dickie mindjárt szétfröccsen.”

³ High Altitude, Low Opening – nagy magasság, alacsony nyitás

⁴ Satellite Communication – műholdas híradás

Újabb két légcella omlott össze, és az ernyő félbe hajlott. Oké, szóval ez elbaszódott. Nem probléma. Elpróbáltam ezt a mozzanatot talán nyolcvanszor, százszor a gyakorló ugrások során. Legombolást végeztem, megszabadultam a hibás kupolától, aztán folytattam a szabadesést. 4600 méter és csökken.

Öt másodperccel később megrántottam a zsinórt a tartalék ernyőmön. Szép nyílással indult. Aztán kialakult egy repedés, félbe hajlott, és összeomlott, mint az egyes számú, és megint elkezdődött az örült dugóhúzó.

Nem volt több tartalékom.

Két kézzel rángattam a zsinórokat, hogy teljes szélességében kinyissam az ernyőt, káromkodásokat szórva az ürbe.

Abszolút tisztán láttam, hogy megölettem magam, mivel tizenharmadikként ugrottam a C-130-asból. Ez rossz vicc volt Dickie-nek. Ennek nem így kellett volna történnie. Odalenn – ahol eperszínű ragaccsá fogok szétkenődni – azok szerint, amit nekünk mondtak, 30-40 fegyveres terrorista, egy túszer és egy elrabolt nukleáris fegyver volt.

Ez a titkos légideszant támadás 5 hónapnyi csontrepesztő, határoki vitt kiképzés – napi 18 óra, heti 7 nap – betetőzése volt. Vadul spiráloztam a sötétségben, mivel az Egyesült Államok Haditengerészete a végtelen bölcsességével kiválasztott, hogy tervezzem meg, építsem fel, szereljem fel, képezzem ki és vezessem az általam a világ leghatékonyabbnak és legtitkosabbnak tartott terrorelhárító erejét, a Hatos SEAL Csapatot.

Thomas Hayward tengernagy, a Haditengerészet vezérkari főnöke adta nekem a parancsot, hogy hozzam létre magát az egységet, nem egészen 90 nappal a Teheránban túszer ejtett amerikaiak mentésére tett kísérlet 1980. áprilisi katasztrófája után.

Amit a CNO mondott nekem, egyértelmű volt: „Dick, nem fogsz hibázni.”

Szívembe zártam a szavait. A Hatos SEAL Csapat keményebben gyakorolt, mint bármelyik egység, amit korábban kiképeztek, várva a lehetőségre, hogy bebizonyítsa a Washingtonban

túlsúlyban lévő szkeptikus bürokrata-matrózoknak és húgyagyú bab-számlálgatóknak, hogy az Egyesült Államok Haditengerészete hatásosan vissza tud vágni a terroristáknak. Több mint néhány kanyart vágtam le, és egész cipőboltnyi cipőorra léptem rá Hayward tengernagy parancsát végrehajtva.

És nem hibáztam – egészen eddig, úgy tűnt. Most hogy jön ez az egész ide? Dickie becsapódik és kihagyja az összes mókát, míg a többi srác segget rugdos és nevet tépáz?

Kizárt. Csak negyven voltam – túl fiatal a halálhoz. Ismét megrántottam a kormányzókat. Kurvára kizárt, hogy ezt bevegym. Ezt aztán nem. Nem, mert a felháborítóan drága, személyesen kiválasztott, ügyesen módosított, a saját imádott kezeim által hajtogatott, átkozott kurva ejtőernyő nem működött.

Olyan erővel rángattam a zsinórokat, amennyivel csak bírtam. Végül a két jobb szélső cella megtelt levegővel és elkezdtem irányítani az ereszkedést, lassú körökben spirálózva, miközben ott lógtam a hevederben izzadva, és próbáltam kitalálni, hogy hol a fenében voltam.

Ahol voltam, az kábé 5 kilométerre volt a tenger felett, a C-130-as sebessége és a szabadesés letérített az eredeti repülési útvonalamról. Láttam lenn a partot, így ellenőriztem a tájolómat és a magasságmérőmet, aztán irányt váltottam, visszafordulva az ernyővel az előre megbeszélte, 250 négyzetméternyi földetérési zóna, a nehéz vidéken kivágott kis felszállóhely felé, ami körülbelül 800 méterre volt onnan, ahol a terroristák megbújtak. Egy ultramagas felbontású NSA⁵ műholdas felvétel alapján választottuk ki gyülekezési pontnak, amit a norfolki felszállás után faxoltak el nekünk.

Most 3300 méteren voltam, és a legjobb becslésem szerint kábé 15 kilométer volt a landolásig. A törőhullámokat figyeltem több mint 3 kilométernyivel a lábam alatt, foszforeszkáló fehér sarlók haladtak fodrozódó, párhuzamos vonalakban. A tengeren túl az őserdő volt. Ahogy a felderítési képekből tudtam, bozótos

⁵ National Security Agency – Nemzetbiztonsági Ügynökség

őserdő volt, az a fajta, ami a Karib-térség és Latin-Amerika nagy részén gyakori. Nem esőerdő, hála istennek, a rettenetesen magas lombkoronájú fáival, amelyek elcseszik az ejtőernyős landolást. Ha ez esőerdő lett volna, akkor a nyílt tenger felett kellett volna ugranunk, és egy szűk partsávon landolnunk, vagy a tengerről jöttünk volna be, beúszva egy anyahajóról, egy ártatlannak látszó, egyértelműen civil hajóról, ami messze a part előtt haladt volna el, vagy különlegesen átalakított IBS⁶-ekkel szálltunk volna partra, felfújható gumicsónakkal, amiket velünk együtt raktak volna ki hajóról vagy alacsonyan szálló repülőgépről.

Felnéztem. Se csillagok. Se hold. Az ernyő most tökéletesen működött, és abból, ahogy a szél fújt, tudtam, könnyedén eljutok a földetérési zónához. Huszonöt perces siklás állt előttem, és úgy döntöttem, hátradőlök, és élvezem az utazást.

Úgy véltem, megtehetem. A meglepetés továbbra is határozottan a mi oldalunkon volt. Az összes információ, amit az Államokból felszállás után kaptunk, azt jelezte, hogy a rosszfiúk nem számítanak ránk. Ez az, ami olyan különlegessé tette a Hatos SEAL Csapatot. Egyedülállóak voltunk; egy kicsi, igen mozgékony, gyorsreagálású csapat egyetlen feladatra kiképezve: terroristákat ölni és túszoikat menteni, és jobban, mint bárki más a világon. Senki sem volt gyorsabb nálunk. Egyetlen más egység sem tudott egyforma könnyedén előbukkanni a vízből vagy az égből.

A Delta Force, a Hadsereg túsumentő egysége, amit eredetileg a régi kollégám és néha riválisom, Charlie Beckwith ezredes vezetett, jó volt. De nagy is volt – több mint 200 operátor – és ugyanolyan nehézkes volt megmozdítani, mint egy vérengző elefántot. Az én egész egységem csak 90 főt számlált, és könnyen utaztunk. Így kellett mennünk: gyakran úgy kellett a célpontunkhoz úsznunk, vontatva mindazt, amire szükségünk volt.

Ezen az éjszakán 56 Hatos SEAL ejtőernyős ugrott két C-130-as rámpájáról, amelyek a virginiai Norfolkban szálltak fel hat és

⁶ Inflatable Boat, Small – felfújható csónak, kicsi

fél órával korábban. Ha az ernyőm volt az egyetlen, ami elcse-
sződött, akkor mostanra valamennyien a földetérési zóna végső
megközelítésén voltak, hetes alakzatokban körözve, majd a föld-
re huppanva, gyorsan kilebegtetve, pont azelőtt, hogy a lábuk
leérne. Ezzel megelőződ, hogy magával vonsozjon az ernyő,
barázdát szántva az arcoddal.

Általában az alakzat része lettem volna, de elkerülhetetlenül
késleltetve voltam, és gyorsan a földön akartam lenni, így egye-
nes megközelítéssel repültem a földetérési zónába. Ahogy ér-
keztem, kupolacsattogást hallottam körülöttem, és tudtam, hogy
a csapat S-fordulón van, csökkentve a landolási sebességet,
majd csigavonalban köröznek, és landolnak, pont ahogy gyako-
roltuk. Ami engem illet, én gyorsan és magasán jöttem be – nem
fékeztem, mint ahogy kellett volna, nem lebegtettem ki, és el-
kaptam egy kis fát a benőtt kifutópálya végén. Nem is láttam,
hogy közeledik. Úgy 5 méteren lehettem, és aztán – *bang* – ké-
pembe csapódott a fatörzs.

Jó fájdalom volt. Az a fajta, amitől azt éreztem, hogy élek.
Otthagytam a kupolát a növényzeten, és elkezdtem gyülekeztet-
ni a csapatokat.

Gyors számlálást végeztünk. Mámorító volt. Mindenki egész-
ben eljutott a földetérési zónába, felszereléssel együtt. A
SATCOM-on felhívtam a JSOC⁷-ot, és jelentettem, hogy 56-an
vagyunk a földön az 56-ból, és készen állunk elindulni.

Paul Henley, a helyettesem – a Hatos parancsnokhelyettese,
akit PV-nek hívtam a Prince Valiant frizurája miatt – meg én
négy előre megbeszélt rohamcsoportot alakítottunk a csapatok-
ból.

Vállon ütöttem Pault.

– Menjünk vadászni.

Az NSA térképeinket követve csendesen elindultunk az őser-
dőbe délnyugat felé, egyes oszlopban, fegyvereket készenlétben
tartva. Teljesen kézjelekkel dolgoztunk, ahogy Vietnamban tet-

⁷ Joint Special Operations Command – Egyesített Különleges Műveleti
Parancsnokság

tem több mint egy évtizeddel korábban. A mozgásunk halálos balettként – *pas de mort* – volt megkoreografálva, hónapokig dolgoztunk rajta. Senki sem beszélt. Nem kellett. Mostanra PV meg én egyformán gondolkodtunk. Ő volt az első, akit kiválasztottam a Hatoshoz, egy ragyogó, tetterős, ügyes fiatal SEAL tiszt, aki ugyanúgy tudott ugrani, lőni és szórakozni, mint a többiek.

Továbbá – velem ellentétben – az Akadémián végzett, amivel a Hatos némi támogató helyeslést kapott a bab-számlálgatóktól. A Haditengerészet kasztrendszeréről volt hírhedt, hogy ugyanolyan merev volt, mint bármi a világon. Az első dolog, amit a haditengerész tisztek tesznek, amikor találkoznak veled, az, hogy a kezedet nézik, hogy lássák, viseled-e vagy sem a Haditengerészeti Akadémia osztály gyűrűjét. Ha viseled, akkor a klubhoz tartozol. Ha nem, akkor pária vagy. Én voltam az igazi pária. Az egyetlen, amit az ujjperceimen viseltem, a sebek voltak. De szerettem a munkámat, és rendkívül jó voltam benne, és néhány ritka esetben – köztük az enyémben – a Haditengerészet intézménye csaknem ugyanolyan szépen jutalmazza a képességet, mint az ékszert.

Megnéztem az órám. 21.17. Két perccel lemaradva a fejben tartott ütemtervtől.

Huszonhét órával ezelőtt kaptuk a parancsot az indulásra. A JSOC-tól jött. Az első infó elég vázlatos volt: egy Puerto Ricó-i terroristacsoport, amit Macheteros-nak, vagyis „machete forgatók”-nak hívtak, betört a Nemzeti Gárda repülőterére San Juan mellett, és megsemmisített 40 millió dollár értékű gépet meg felszerelést. Ennyi volt a történetből, ami az újságokba került.

Amit nem jelenthettek, a JSOC szerint az volt, hogy a támadás során a Macheteros – mi a terroristákat gyakran a rádiós kifejezéssel T-knek, vagy tangóknak hívtuk – ejtett egy túszt és egy raklapnyi felszerelést. Köztük, úgy vélték, egy nukleáris fegyvert. Senki sem volt biztos benne. Ne kérdezd, hogyhogy senki sem volt biztos benne, vajon eltűnt-e egy atombomba, vagy sem.

Ez végül is az Egyesült Államok Légierője volt – a 600 dolláros véccélőkkék és a 200 dolláros fogók hazája.

Amúgy a Macheteros-nak, ahogy közölték, sikerült kitérnie a rendőrségi intézkedések, útlezárások és SWAT⁸ csapatok elől, és eltűnt. Az Egyesült Államok hírszerzése azonban nyomon követte őket Vieques-ig, egy kis szigetig Puerto Ricótól keletre, ahol egy titkos kiképzőtáboruk volt. Most ott voltak.

Ismertem a Vieques-szigetet. Kiképzésem volt ott a 21-es Víz Alatti Romboló Csapat tagjaként két évtizeddel ezelőtt. Valahogy képtelennek tűnt, hogy egy rakás tangó olyan szigetet válasszon titkos bázisul magának, ami rendszerint zsúfolva van amerikai katonai állománnyal.

Továbbá annyi hamis riasztásunk volt, hogy azt gyanítottam, ez a mozgósítás csak egy újabb farkast kiáltó műveleti gyakszi, vagyis egy újabb „valós időben” végrehajtott kiképzési gyakorlat, amit teljes feladatprofilként ismernek. Valóban, Dick Scholtes mozgósított már minket korábban, csak hogy kiderüljön, miközben a levegőben voltunk a „célpont” felé tartva, hogy valami kecskeszaros hadijáték része vagyunk, amit a JSOC valószínűleg alapozott, hogy elhitesse velünk, komolyan csináljuk.

Játék vagy sem, én hajlandó voltam játszani. Soha nem hajtottunk végre tömeges éjszakai ugrást ellenséges célpont fölött. Továbbá soha nem koordináltunk ilyen sok elemet egyszerre – titkos kirakás, célpont elfoglalása, tűz és atom kimentése és kivonás összehangolása forró földetérési zónából olyan feladatok bonyolult sorozata volt, amit a Hatos SEAL Csapatnak még nem kellett végrehajtania a rövid története alatt.

A behívás terv szerint ment. A Hatosnál minden ember állandóan magánál tartott egy személyhívót. Amikor ez megszólalt, órái voltak megjelenni az előre megállapított helyen a felszerelésével.

⁸ Special Weapons and Tactics – Különleges Fegyverek és Harcászat

Az első órákban, miközben a legénység gyülekezett, PV meg én behívtuk a hadműveleti főnökömet, Markót, és a Hatos élenjáró főaltisztjét, Big Mac-et, aztán elkezdtük összerakni az alapstratégiánkat. A Hatosnál ez így ment. Tiszteknek, altiszteknek (a Haditengerészet tiszthelyettesei) és legénységi állományúaknak mind szavuk volt abban, hogy mi legyen, noha a végső ígent vagy nemet én hoztam meg mindenben.

A kezdettől felismertük, hogy a tengeri deszant művelet szóba sem jöhet, mivel túl sokáig tartott volna, hogy partra szálljunk egy anyahajóról. Ez azt jelentette, hogy légi csapást fogunk indítani. És a terroristatábor helyzetét tekintve könnyebb egyből bemenni, mintha a parttól 12-15 kilométerre dobnának le minket a csónakjainkkal.

Az első információ, amit kaptunk, egy fickótól jött, akit Paprikásnak fogok nevezni, egy volt tengerészgyalogos alezredestől, aki különleges műveletek támogatásán dolgozott az NSA-nél a marylandi Ft. Meade-ben, egy szobában, 5-6 emelettel a föld alatt. Ez az alagsori szoba volt a közepe a fedett és titkos műveleteknek szerte a világon, és a régi barátom, Paprikás úgy ült ott, mint egy kopaszodó Buddha, figyelve és fülelve, ahogy zajlottak a dolgok.

Paprikás – azért hívom így, mert saját, hihetetlenül csípős thai paprikát természetesen a marylandi külvárosi otthonának kertjében, kulináris maradványként azokból az időkből, amikor különleges műveleteket hajtott végre az ellenséges vonalak mögött Délkelet-Ázsiában – volt az egyik olyan csodás, guberáló ex-katona, aki bármit, bármikor meg tud szerezni. Vietnamban valószínűleg az a fajta volt, aki akkor is rá tudta tenni a kezét egy üveg Chivas-ra, vagy egy láda sörre, amikor 6 napja volt egy 10 napos mélységi őrzésen a kambodzsai Zöld Vonal mögött. Most a kódszó titkosítású bizalmas információ üzletben volt, és nem sok olyan volt, amivel nem tudott előállni, *ha* barát voltál a szükségben – és *ha* rendelkezted a megfelelő engedéllyel, amikkel én.

Rögtön ellátott minket olyan infókkal, amik lehetővé tették számomra, hogy körvonalazzam az alapstratégiánkat: tömören a rosszfiúk kilétét, a történetüket, az elkövetési módjukat, és az alapvető politikai és katonai céljaikat. Nem tartott sokáig, hogy eljussunk a lényeghez: ezek nem voltak kedves emberek.

A Macheteros 1978 óta volt aktív. Kicsi, jól finanszírozott, szorosan szervezett, ultranacionalista gerilla erő. A céljuk az volt, hogy terrorista háborút vívjanak az ellen, amit a több tucat támadásuk után osztogatott egyoldalas „kommüniké”-jükben az „Egyesült Államok gyarmatosító imperializmusának” hívtak. Kelet-Európában kaptak kiképzést a KGB jóvoltából – és jól megtanulták a halálos leckéiket. A Macheteros számos halálos, hatásos támadást vitt véghez. Fél tucat Puerto Ricó-i rendőrt lőttek le, és a jelenlegi rajtaütést megelőző 14 hónapban rajtaütések során meggyilkoltak 2 amerikai tengerészt és megsebesítettek további 3 amerikai katonai személyt.

Úgy egy órája ment a tervezés, amikor megjelent az ugratóparancsnokom, egy vitorlamester, akit Aranypor Franknek hívlak. Gyorsan összefoglaltam neki, hogy mi az ábra. Aztán ő meg PV, aki a Haditengerészet ejtőernyős csapatának tagja volt, elkezdtek kidolgozni az 56 fős titkos ugrás, és a 15 kilométeres siklás bonyodalmisságait, tekintve a málhát, amit minden egyes embernek vinnie kellett, a Vieques-sziget topográfiáját, és hogy milyen földterési zónára fogunk ugrani.

Újabb Hatos SEAL altiszt páros jelent meg, Lóképű és Ujjas. Ők voltak a csúcs romboló szakértőim, és elkezdtek összeállítani a robbanó göngyölegeket, amik ahhoz szükségesek, hogy ledöntsünk egy felfegyverzett objektumot. Csakhogy volt egy-két kérdésük, amire nem tudtam válaszolni.

Például:

– Milyen vastagok az ajtók, Skipper? És fából vannak, vagy fémből?

– Mi vagyok én, egy istenverte látnok?

Megmozgattam a mindent tudó Paprikást az NSA alagsorában.

– Paprikás, itt Dickie. Tudsz infót adni nekünk az ajtók vastagságáról és anyagáról?

Hangosan nevetett.

– Mindig ez a Delta első kérdése, Marcinko, te béna seggfej. Mi a baj, nem tudsz eredeti lenni?

Imádom, amikor így beszél.

– Baszódj meg, húgyagyú.

Megkértem, hogy faxoljon nekünk egy gyors képet a célkörzetről – a terrorista táborról –, hogy Lóképű meghatározhassa a hozzávetőleges méretét a tölteteknek, amik betörik az ajtót anélkül, hogy felrobbantanák a túszoikat odabenn. Közben Ujjas (azért ez volt a neve, mert elveszített belőlük párat romboló munkát végezve) elkezdte megépíteni a többi robbanótöltetet – azokat, amikkel meg fogjuk semmisíteni a nukleáris szerkezetet, ha nem tudnánk magunkkal vinni.

– Dolgozik egy Blackbird, Dick – mondta Paprikás. Ez jó volt. Azt jelentette, hogy már mozgósított egy SR-71-es kémgépet, és a kamerái már katt-katt-kattogtak 25000 méterről. Akkora megásságból a madár láthatatlan az emberi szemnek – még a legtöbb távcsőnek is. Lesznek képeink, nem több mint 2 óra múlva.

– És hét-nyolc óra múlva elkezdenk teljes képet kapni – folytatta Paprikás.

A „teljes kép” a cucc az egyik KH-11 – Keyhole-11 – kém-műholdról, amit az NSA a CIA-val és a katonasággal együtt működtet.

– Jól hangzik. Ne hagyj lemaradni, faszszopó.

Letettem, mielőtt visszasértegethetett volna.

A híradó szakértőnk – Amache-nek hívom, Don Amache után, aki Alexander Graham Bellt játszotta a filmen a '30-as évekből – munkára jelentkezett. Elkezdte előkészíteni és munkába állítani a SATCOM reléket. Mi nem szeretünk átmenni a Hatos SEAL Csapatnál lévő központosan; sokkal inkább közvetlen hívásos felszerelés vagyunk. A hordozható telefonjainkat PSC⁹-

⁹ Portable Satellite Communications

1-nek hívják, ami matróznyelven azt jelenti, hogy hordozható műholdas híradó terminál.

PV meg én dolgoztunk a telefonokon, a Légierővel megtárgyalva a felszedés idejét, hogy a Hatos, a túsok meg az atom mind kivonható legyen HH-53-as kopterekkel, amiket a Légierő 20. különleges műveleti százada repül Hulburt Fieldről, ami a floridai Eglin légibázis nyugati szélén található. A koordinálás fontos volt: a négy HH-53-ast két MC-130E Combat Talon repülőgépek után kellett tölteni; továbbá nem érkezhettek túl korán, mert elárulhatták a pozícióinkat. Ha megváratnak minket, akkor sebezhetővé tesznek ellenséges – potenciálisan halálos – területen. Felszállás után elsprintelnek velünk Vieques-ről a kábé 11 percre lévő főszigeten fekvő baráti repülőtérre. Ott találkozzunk egy C-141 StarLifterrel a dél-karolinai Charlestonból, ami aztán visszavisz minket meg a csomagjainkat a CONUS-ba – a kontinentális Egyesült Államokba.

A csapat estefelé kezdett megérkezni; srácok csordogáltak be mindenhonnan Virginia Beach-ből. Úgy néztünk ki, mint egy rakás szemétláda. A Haditengerészet „módosított megjelenési előírás”-nak hívta. Én lófaroknak, fülbevalónak, szakállnak és Fu Manchu bajusznak, motoros kabátnak, trikónak és pólónak hívtam.

A srácok kocsijai és platós kisteherautói dugig voltak rakva felszereléssel, ponyvával vagy vászonnal letakarva. Mindenből a legjobbat vettem nekik, a hegymászó felszereléstől a Draeger buborék nélküli légzőkészülékig. És amíg képesek voltunk felépíteni minden csapattagnak a saját személyes felszerelés kalitkáját, addig mindent magukkal kellett hozniuk, valahányszor behívás volt. Ki tudja, hova kell menni.

14.00-kor szálltunk fel. A srácok fáradtnak látszottak, de készen álltak, ahogy letelepedtek, amilyen kényelembe csak tudtak a vászonüléseken, amik a C-130-as törzsének oldalai mentén sorakoztak, vagy ledőltek a rakomány párnázatokon, amik elszórva heverték a zsíros padlón. Az agyturkászunk, Pszicho Mike, fel-alá mászkált, meggyőződve, hogy senki sem aggódik

túlságosan. A Deltától tanultuk meg, hogy a Fedélzeti Agyturkász jó ötlet. Először is, nem akarsz olyan srácot, aki bedilizik, amikor ugrik a csapat. Mike ismerte ezeket az embereket – bíztam benne, hogy rögtön tudatja velem, ha érzi, hogy probléma lehet.

Miután felszálltunk, megszövegeztem a végső tervünket, az információk és képek alapján, amik a mozgósított faxainkon elkezdtek megérkezni. PV meg én külön gépen voltunk, de beszélni tudtunk biztonsági telefonokon, és megoszthattuk az információkat, vagy tanácskozhattuk Dick Scholtes-szal Ft. Braggben, vagy felhívhattuk Paprikást a marylandi alagsorában, hogy tanácsot kérjünk, ha szükség van rá.

Felmásztam a létrán a pilótafülkébe, és kinéztem a szélvédőn, a sötétedő eget figyelve. Hamarosan tankolnunk kell, egy KC-135-ös tanker géppár bukácsolt felettünk 740 km/h-val, miközben a pilóták a C-130-asainkat odataszigálták a vontatott üzemanyagcsőhöz, rákapcsolódtak, és beszívták a kerozint. Szórakozottan kioldottam a tárat a Berettámból, és a tenyerembe ugrasztottam egy lőszer. A tár – valójában a Hatos SEAL Csapatnál ezen az estén lévő valamennyi lőszer – a bázis lőszerraktárának egy különleges részlegétől jött. Előre meg kellett töltenie a táraikat a Berettáinkhoz és a HK géppisztolyainkhoz. Az elindulásunk előtt intézte a kiadását a JSOC.

Valami nem volt rendben. Nem volt jó a súly – könnyebb volt, mint a rendelésre töltött, amit segítettem megtervezni. Áthúztam a körmömet az üreges hegyű tompa ólmon, és nyomot hagyott. Összetett lőszer volt – egy istenverte gyakorló lőszer. Megint egy gennyes tökü gyakorlatra – egy teljes feladatprofilra – küldtek minket.

Az istenit – a Macheteros elég valódi, mi a fenéért nem hagyják, hogy szétkapjuk? Megterveztünk egy jó bevetést, valódi információkra alapozva – és a számok szerint végrehajtva. Mi a fenéért nem engedik, hogy azt tegyük, amire ki lettünk képezve? Másfél évtizede Vietnamban első kézből tanultam meg, hogy mit csinálnak a SEAL-ek a legjobban: emberekre vadászni és

megölni őket. De a rendszer még Vietnamban is akadályozott, hogy annyi ellenséget vadásszak le és öljek meg, amennyit szerettem volna. Vietnam óta senki sem adott lehetőséget, hogy ismét ilyen munkát végezzek – amíg nem utasítottak, hogy teremtem meg ezt a csapatot az emberekből, akiknek az egyetlen feladata, ígérték, más emberek levadászása és megölése lesz.

És most megint a rendszer. Készen álltunk. Alkalmasak voltunk. Halálosak. Mi a fenéért nem használtak fel minket? Én soha nem tekintettem a SEAL-eket stratégiai fegyverként – költséges rendszerként, amit elrettentésként tartasz az arzenálodban, de nem használod. A SEAL-ek taktikaiak. Azt akarjuk, hogy bevetésre küldjenek. Lövöldözni és fosztogatni, ugrálgatni és durrogatni akartunk – azokat a csodálatos, halálos dolgokat csinálni, amit a SEAL-eknek csinálniuk kell.

Kezdtém elhinni, hogy végre lehetőséget kaptunk. A tenyeremben lévő töltény mást mondott.

Dühösen indultam a biztonsági rádióhoz, hogy hívjam Pault és elmondjam neki, ez csak megint egy a játékok sorából, amit a vezetési struktúránk játszott velünk. Megálltam félúton lefelé a létrán. Dickie-nek jobb ötlete támadt. Végigjátszom ezt a kis társasjátékot, mintha semmiről sem tudnék, és a saját hadijátékkommá változtatom.

Nekem valószínűleg amúgy is több megválaszolatlan kérdés volt, mint a JSOC-nak. Például az embereim hogyan teljesítenének a feladatok bonyolult sorozata alatt? Mind jók voltak – de melyikük lesz nagyszerű a feszes harci időszámvetés betartásának nyomása alatt? Rájön-e valamelyikük, hogy nem igaziból csináljuk – és ha igen, akkor mi lesz a reakciója?

Meg akartam tudni, hogy melyiküknek adhatok parancsot egy feladat elvégzésére – még ha ez a halálukat jelenti is. Az ágyútöltelék lét a megbízatás része volt. Minden ember, aki önként jelentkezett a Hatos SEAL Csapatba, tudta, hogy feláldozható – a csapat legfiatalabb kölykétől kezdve és engem is beleértve. Ez egy lehetőség volt letesztelni az elszántságot – hogy lássuk, me-

lyükük fogja komolyan csinálni, és melyikük fog meghátrálni az utolsó pillanatban.

A Hatos SEAL Csapat amúgy is erről szólt – komolyan csinálni. Ó, hogyne, a nyavalyás háborús technológia szinte túlmegy az értelem határán – és nem csak a légi utántöltés vagy a csúcstechnológiájú műholdak, hanem mikroimpulzusos adók és lopakodó repülőgépek, meg a több száz millió dolláros beruházások a technojátékokba – lézer irányítású, vállról indítható rakéták, számítógépesített páncéltörő lövegek, „okos” bombák, és fegyverek egész gyűjteménye, amik a Pentagonban lévő seggfejek szerint önmagukért beszélnek.

Ma ülhetsz egy vadászgépben, megnyomod a rakétaindító gombot, és megölsz a 30, 50, 60 kilométerrel a látóhatáron túl lévő ellenséget, egy tévéképernyőn nézve a gépe felrobbanását, pont úgy, mint a videojátékokon, amikkel a kölykeim játszottak.

És mégis, ami tényleg megmaradt az összes baromság és számítógép és videó után, az a legalapvetőbb kérdés volt, amit a kezemben lévő töltény testesített meg. Az embereim bele tudnak nézni egy másik emberi lény szemébe, aztán megnyomni a billentyűt és megölni azt a személyt pillanatnyi tétovázás nélkül?

Vietnamban felfedeztem, hogy ki tud ölni a harcban, és ki nem. De ez 15 évvel ezelőtt volt, és a Hatos SEAL Csapatnak alig fele volt valaha harcban. Úgyhogy csak egy mód volt megtudni, hogy ki nyomja meg a billentyűt és ki dermed le – vagyis végigjátszani ezt a játékot, és megnézni, ki végzi el a dolgát, és ki nem. Végül is a háború nem Nintendo. A háború nem technológiáról vagy játékszerekről szól. A háború a gyilkolásról szól.

MÁSODIK FEJEZET

ZSINDIÁN KORVETTHADNAGY, A TEREPKUTATÓ, JELT adott. Félig jakima, félig brooklyni volt, innen a becenév. Azzal szoktam heccelni, hogy lazacot szigonyozva és füstölve nőtt fel a Columbia-folyónál – de soha nem volt képes bagelt vagy krémsajtot találni.

Hunyorogtam a sötétben, alig tudtam kivenni őt a növényzetben a tigriscsíkosában és álcázó hadifestésével. De láttam, hogy felemeli a kezét, nyitott tenyérrel. Most összeszorította az öklét. Ellenség elől. Előrementem, lassan és könnyedén, az MP-5-össel a kezemben. Kábé 600 métert tettünk meg, sokkal nagyobb zajt csapva, mint szerettem volna. Ha a rosszfiúknak tábori őrsei voltak kint vagy elektronikus érzékelőket telepítettek, akkor biztosan tudtak már rólunk. Ez olyasmi volt, amin nem volt lehetőségünk dolgozni – nagy csoportokban mozgás. A SEAL-ek általában 7 fős rajokban vagy 14 fős szakaszokban tevékenykedtek. Őszintén szólva kényelmetlen volt számomra a zaj miatt, hogy ilyen sok emberrel kellett mozogni egy csoportban. De nem tehettem semmit, szerencsésnek éreztem magam, hogy eddig még nem vettek észre minket.

Zsindián mellé értem, és letérdeltem mellette. Ő volt az egyik legjobb, akivel rendelkeztem – egy egykori legénységi állományú, akinek határtalan képessége volt a gyors tanulásra. Zsindián testesítette meg a Haditengerészeti Különleges Hadviselés – matróznyelven SpecWar – jövőjét. Nagy volt, eszes, kemény, túl jóképű és leleményesen talpraesett, amikor a halálos művészetekről volt szó.

Elővettem az éjjellátómat. Körülnéztem. A feketeség katódsugárcsőes zöld lett; a növényzet sötétté vált a világosságon. Elöl 60 méterre egy drótkerítést láttam, kábé 2,5 méter magas volt, és méteres szögesdrót volt a tetejére tekerve. Két raktár volt mögötte, valamint három további alacsony, barakkszerű épület. Nem voltak fények. Ennyit a javunkra. A föld gondozatlan volt – csomó fedezék, ami mögé mehettünk. Úgy nézett ki, mint a műholdas képen, ami a zsebemben volt összehajtvá.

Puskás embert mutattam Zsindiánnak. Őrszem?

A fejét tekerte. Nincs.

Feltartottam neki a hüvelykujjamat. Rámutattam. A mutató- és középső ujjammal nyisszantottam a levegőt. Körülnézést mutattam.

Bólintott. El kellett vágnia a drótot, és gyors ólálkodásleskelődést kellett csinálnia. Nekünk meg várunk.

Előrecsúszott, lassú, gyakorlott kúszással haladva, amíg bele nem olvadt az aljnövényzetbe. Mint annyian a srácaim közül, teljesen otthonos volt a dzsungelben. Túl fiatal volt ahhoz, hogy szolgálhatott volna Vietnámban, de jól alkalmazkodott a SEAL kiképzésen Panamában és Floridában, és az egység egyik legjobb felderítője volt.

Az, hogy korvetthadnagy volt, nem számított. A Hatosban a tiszt és a legénység csereszabatos volt. Nálunk nem volt kasztrendszer.

Visszaosontam, és jeleztem az embereknek, hogy feküdj. Eltűntek a sötétségben. Visszafeküdtem és az égre bámultam, fülelve bármi szokatlan után. Semmit sem észleltem. A csend jó volt. Hallhattad a dzsungel természetes hangjait – rovarok, madarak, mindenfélék visszatértek a szokásos tevékenységükhöz. Összenyomtam valami kicsit és szárnyast és szúróst, ami úgy döntött, tanyát ver a fülcimpámon. Pillanatok teltek el.

Zsindián visszajött.

– Semmi, Skipper – suttogta. – Második sor drótkerítés van arra a barakkoknál – mutatott délnyugatra. – És a raktárak a ba-

rakkoktól keletre, pont mint a képen. Hallottam valami neszt...
talán bedobnak egy-két hideg sört.

Meglöktem a könyökömmel.

– Szép munka.

Elővettem egy felderítési fényképet a zsebemből. Intettem PV-nek és egy tisztnek, akit Pofa sorhajóhadnagynak hívok, mert a kerek képével úgy nézett ki, mint a makkot gyűjtőgető mokus. Hárman a kép fölé gyűltünk, miközben vörös lencsés ceruzalámpával megvilágítottam. Megmutattam nekik, hogy mit akarok tőlük. Bólintottak és a hüvelykujjukat mutatták.

Köröztem a mutatóujjammal:

– Dologra.

Négy 14 fős szakasszal indulunk. PV délre megy kettővel, megkerüli a tábort és a barakkokhoz legközelebb átvágja a drótot. Az egyik szakaszt vezetve lecsap a tárolóhelyre, ahol a tűszok tartózkodási helyét gyanítottuk. A másik – Pofaé – semlegesíti a barakkokat.

Én a szakaszommal elfoglalom a raktárat, ahol az atom van. Az utolsó szakasz, két 7 fős csónaklegénységre osztva oldalvédként tevékenykedik. Elsöpörnek minden rosszfiút, aki közénk és a kapu közé kerül. Ahogy visszavonulunk, blokkoló erőként csatlakoznak Pofa szakaszához, északról és keletről tartalmazva az utunkat vissza a földterítési zónához.

A fejbeszélőt a fejemre húztam, egy könnyű kötött sapkával rögzítve. Aztán a mikrofont kényelmesen elhelyeztem a szakállamban, közvetlenül az alsó ajkam alatt, a vezetéket a tarkóm mögé vezettem, áttoltam a zubbonyba vágott hasítékon, és bedugtam a Motorolába. Azonnal lenyomtam az adásgombot, és kétszer ck-ckkeltem a mikrofonba – nyugtázás rádiós nyelven. Hallottam, hogy PV ugyanígy tett. Aztán hallottam Pofát és Zsindiánt. Mind vonalban voltunk és indulásra készen. És ha a rosszfiúknak voltak bekapcsolt letapogatóik, nem adtunk nekik túl sok tapogatónivalót. Legalábbis még nem.

Balra, majd jobbra lendítettem a karomat. A SEAL-ek elindultak az árnyékokban. Előreindultam, követve az ösvényt, amit

Zsindián hagyott nekem, amíg a drótkerítéshez értem. Megtaláltam a nyílást, amit vágott, elővettem az ollómat, és kicsit megnagyobbítottam, majd áthúztam magam.

A túloldalon valami cserje mögé siklottam, elővettem az éjjellátó szemüvegemet, és a szíját szorosán a fejem köré rögzítettem. Nem viseltem folyamatosan, mivel hajlamos leszűkíteni a látómezőt, amikor mozogsz. És kicsit fejnehézzé tett, de most, amikor látnom kellett a lesötétített épület belsejében, irtó nagy előnyhöz juttatott.

Körülnéztem. Minden tiszta. Elindultam, az MP-5-öst a karjaimban tartva, miközben csendesen fától-fáig haladtam, a lehető legjobban kihasználva a természetes fedezéket. A tábort pásztáztam. Tiszta – semmi. Egyik háztetőről sem céloztak rám csőtörkölatok. Egyáltalán nem volt jele életnek. Ez tetszett.

A raktártól 15 méterre lekattintottam az MP-5-ös biztosító karját sorozatra, fél guggolásba emelkedtem és a salakbeton elem falhoz futottam.

Az épület talán 45×20 méteres volt, hullámlemez tetővel megkoronázva, ami fém tartókon állt, hogy levegőt engedjen be a trópusi hőségben. A hátsó- és főbejárat nehéz, 5 méter széles, szelvényes fém tolóajtó volt, ami síneken ült. Oldalt volt egy két lépcsőfokos, tetős tornác, és egy ablakos fémajtó, ami valamilyen irodába nyílt. Fény volt odabent. Az ajtó mindkét oldalán ablak volt. A bal oldaliban egy rozsdás légkondicionáló zümögött és vizet csöpögtetett lassan, folyamatosan egy jókora tócsába. Ez arról árulkodott, hogy már egy ideje bekapcsolták.

A raktár hátsó része mögé kerültem, és kilestem. Minden tiszta volt. Körbejártam az egészet. Semmi. Olyan volt, mint a lopás – nem, jobb volt, mint a lopás. Lassan odaosontam a nagy, kerekken álló ajtóhoz, egyszerre csak egy centi tört részét megtéve, hogy ne keltsék semmi zajt. Volt egy kis rés a szelvények között, és úgy tapadva a földhöz, mint a csiga, lassan, de lassan megközelítettem, és körülnéztem. Amennyire én tudtam, a bent lévő T-knek is lehettek éjjellátó szemüvegeik, és nem akartam, hogy kibasszanak velem.

Hagytam, hogy a szemem hozzászokjon a beltérhez. Elég csendesnek tűnt. A hely üres volt, leszámítva néhány 200 literes hordót, ami a fal mellett egymásra volt rakva tőlem balra, meg egy 3 tonnásnak tűnő katonai teherautót, ami velem szemben volt a tolóajtóhoz közel leparkolva. Egy talán 3 méter magas állványzat volt a külső fal körül, 1,5-2 méterrel a szellőzőrés alatt, ahol a fal véget ért, és a tető kezdődött.

Egy fa raklapon, az ajtóhoz közel, amely alatt fénycsík szökött ki, volt egy faláda, körülbelül akkora, amekkorába a 900 kilós bombát dobozolják. Ennek kellett az atomnak lennie.

Valami... nem stimmel. Túl csendes volt. A kemény talajra préseltem az arcom, hogy jobban lássak. Lehetetlenség, hogy védelem nélkül hagyják a kincset, hacsak nem tudják, miük van.

Kizárt. Ez csapda. Csapdának kellett lennie. Vártam. Mesterkedtem. Ármánykodtam. Csendben nevettem ezeken a seggfejekken. Ez türelemjáték volt. Minden a türelemről szól: én mozdulok előbb, vagy ők.

Tudtam, hogy ott vannak bent. Éreztem őket. Szinte éreztem a szagukat. Kontrolláltam a légzésemet, lelassítottam az egész szervezetemet, ugyanúgy, ahogy tanultam, amikor a norfolki kikötő fenekén üldögéltem 3,5 percig egy huzamban a UDT¹⁰ kiképzésen.

Ó, a kurva instruktorok – imádtak, amikor *ellenük* játszottam ezt.

Az E&E¹¹ kiképzés alatt bújócskát játszottak velünk. A vízbe billentettek minket, aztán csónakokat indítottak el, hogy keressenek bennünket. Olyan volt, mint halra lőni egy hordóban – nem tudsz elég gyorsan úszni, hogy eltűnj a lámpás csónakok elől, és a felszínre kell menned lélegezni. Hogy még érdekesebbé tegyék (és hogy egy kis további ösztönzést adjanak nekünk), az instruktorok általában kiverték a szart belőlünk, amikor elkaptak, és kemények is voltak szarháziak.

¹⁰ Underwater Demolition Team – Víz Alatti Romboló Csapat

¹¹ Escape and Evasion – menekülés-kitérés

Úgyhogy csaltam. Az E&E amúgy is erről kellett, hogy szójon. Leráztam őket teljes sebességgel elúszva a fenébe, amíg csaknem a Kiptopeake-Norfolk komp kikötőjénél nem voltam – a túloldalon, hogy a komp közém és közéjük kerüljön. Minden az időzítésen múlt. Vártam, amíg a komp igen közel ért, aztán nagy zajt csaptam a vízben. Amikor befogtak a lámpákkal, lemerültem. Víz alatt úsztam kábé 30 métert a komp kikötőig és tapadtam az iszaphoz, míg a komphajó kikötött, a fenéken ücsörögve, egy mocskos, zsíros cölöpöt fogva, miközben a nagy hajócsavar 2,5 méterrel a fejem fölött kavarta a vizet, *csobb-csobb-csobb*. Aztán kijöttem a vízből, és körülnéztem, hogy lássam, valahol a közelben vannak-e az instruktorok. Nem voltak. Így ledobtam a maszkomat meg az uszonyaimat, felmásztam a tat bal oldalánál a kompra, elloptam egy szerelő kezeslábast egy öltözőszekrényből, és kisétáltam egyenesen a dokkba. Senki sem vette észre, hogy mezítláb voltam.

Tanulmányoztam őket, míg keresztül-kasul bejárták a kikötőt, vagy fél óráig keresve engem. Aztán kibaktattam a komp kikötőből, vettem egy negyeddolláros sört az aprón, amit a kezeslábastban találtam, visszamentem, és csaknem az egészet megittam a dokknál. Aztán, amikor kész voltam, füttyentettem és integettem nekik. Hagytam, hogy nézzék, ahogy megittam a sör maradékát és a kikötőbe hajítottam az üveget. Hú, imádtak érte. Nem tudom, mitől lettek bolondabbak – hogy megléptem, vagy hogy vettem sört és nem osztottam meg velük.

Valami mozdult. Valami a hordók mögött. Valami ott hátul. Vártam. Feszülten néztem a teherautót. Valami ott is. Egy-két csőtorkolat kiállt hátul, a platóajtó fölött. Valószínűleg M-16-osok. Harci irányzékosak? Talán. Kaparászást halottam az ajtón belül. Csak egy kis valami – egy láb mozdítása vagy egy puska-tus az ajtón. Megdermedtem. Ne lélegezz. *Csobb-csobb-csobb*. Várd ki a szarházikat.

Csak néhány perc után vonultam vissza arra, merről jöttem, csendesen, centiről-centire, ügyelve, hogy ne hagyjak hátra nyomot. A raktár oldala mellé kerültem, és csináltam egy újabb

360 fokos kört. Még mindig tiszta volt. A fal mellett csúsztam a légkondicionálós ablakhoz, alá mentem, a két lépcsőfokos tornác mellé, levettem a szemüvegemet és hagytam, hogy a szemem ismét alkalmazkodjon az éjszakához. Aztán belestem.

Egy középkorú, sötétbőrű férfi, bő, rövid ujjú pulóverbe és olajos khaki hosszúnadrágba öltözve ült egy asztal mögött, velem szemben. Lekerekített műanyag lövész szemüveget viselt – árulkodó jel, hogy ez Memorex volt, nem valódi – és feszült figyelemmel írt egy spirálfüzetbe egy régi ceruza tompa végével, a vastag ajkai mozogtak, ahogy formálta a szavakat. Egy üveg Bud állt verejtékezve a bal könyökénél. Egy kék acél .45-ös félautomata hevert mellette. Felézett az oldalról, áthúzta a kezét a ritkuló, göndör, mákos haján. Széles arc. Túl sokszor eltört orr. Összehúzott, sárgult szem. Erős munkáskéz, aminek nyilvánvalóan kényelmetlen volt a ceruza.

Visszaültem a hátsó felemre és visszavonultam az aljnövényzet fedezékéhez, ahol a szakaszt hagytam. Beszámoltam a rajparancsnokoknak a lesállásról. Mindenkinek volt éjjellátó felszerelése. Egyszerre csapnak le az ajtókra, ellentétes tűzkörletekkel dolgozva, hogy ne lőjék le egymást. Egy raj megy jobbra és magasan, megoldozva a teherautót és a tetőjárót, a másik pedig letükrözi – balra és alacsonyan, elfoglalva az olajshordókat és a szemközti tetőjárót. Én leszedem a fickót az irodában és kiviszem az atomot.

Lenyomtam a Motorola távadó gombját, ami a mellényemhez volt csíptetve. A rádiót használni lehetett be-ki módban, vagy folyamatos adásra kapcsolva.

– Egyes kész – suttogtam.

– Kettes kész – hallottam PV hangját. A túsumentő csapat a helyén volt.

– Hármas kész – jelentkezett be Pofa. A barakktisztogatók készen álltak.

– Négyes kész. – Zsindián blokkoló ereje felkészült.

Az órára néztem. Negyvenhét perce voltunk a földön. A művelet 90 percesre lett tervezve, így a négy kopterünk már a

levegőben volt, után lettek töltve, és alig háromnegyed órányira voltak a leszállástól. Ez karcsú, de elfogadható hibahatárt biztosított számunkra.

Bekapcsoltam a Motorolát:

– Hat perc. Aztán rajta.

Rengeteg idő felállni. Kézjeleket adtam és figyeltem a rajokat elindulni. Ismerték a feladataikat. Mindegyik nagyszerű lövészé vált az elmúlt 5 hónapban. A Hatos SEAL Csapatnál mi nem rendszeresített céltáblákkal gyakoroltunk. Mi 8×12 centis karto-téklapokat ragasztottunk a célalakokra. Képesnek kellett lenned eltalálni a lapot egy duplázással – vagyis két lövéssel gyors egymás után – akár vízből jöttél ki a rozsdamentes Smith & Wesson .357-es magnum pisztollyal, akár egy eltérített repülőgép ajtaján törtél át egy Berettával.

Jobb kézzel, bal kézzel, egy kézzel, két kézzel, lőttünk minden elképzelhető módon. Igazából nem érdekelt, hogyan lőttek a srácaim, amíg elérték azt a szűk, gyilkos lövés csoportot minden egyes alkalommal. Semmi flancos fejlődésre koncentráció. Azok a technikák, amiket a filmekben látsz, nem Hatos technikák. Mi nehéz löszert használtunk, ami leverí a terroristát, nem számít, hol találjuk el. Fej, mellkas, kar, láb – nem számított. A mesterlövészletben – 600 és 800 méteres lőtávon – még egy kicsit le voltunk maradva. De összességében a lövészeim jobbak voltak, mint ma bárki a világon, köztük a Delta annyit reklámozott pistolerói.

Tudtam, hogy PV a helyén van. A hat lövésze leszedi a túszt őrző rosszfiúkat; a többiek eltakarítanak minden megmaradt terroristát. Volt vele két egészségügyi arra az esetre, ha a túszt sérült vagy sebesült. Pofa két raja leslaugolja a barakkokat, ha a tangók odabent nyugtalanognának. Az én srácainak némileg keményebb dolguk volt. Fel kellett állniuk és berobbantaniuk az ajtókat, aztán lecsapni a sötétben a leszállást állítókra, míg én leszedelem a fickót az irodában. Ezután ki kell találnunk egy mó-

dot, hogy az atomot visszavigyük az LZ¹²-hez – vagy használhatatlanná tegyük.

Dolgozott a digitális stopper az órámon. Azt mutatta, hogy eltelt 1 perc 40 másodperc. Most a légkondicionáló alatt voltam, hűvös víz csepegett a vállamra. Jó érzés volt. A lelki szememmel láttam a tangót az asztal mögött. A mellkasát kapom el. A Beretta a kezemben volt, készenlétben. A fülhallgatómban hallottam PV, Pofa és Zsindián légzését a nyílt vonalon. Valószínűleg ők is hallották az enyémet.

Egy perc ötven. Négy perc tíz másodperc a harcérintkezésig. Hirtelen gépfegyvertűz tört ki délnyugaton. Ugyanekkor meghallottam PV hangját:

– Francba... korai harcérintkezés, korai harcérintkezés... mindenki rajta.

Nem volt vesztegetni való idő. Felemelkedtem, megpördültem, és megrúgtam az ajtót a kilincs alatt. Berontottam. A pulóveres sötét férfi már állt, pisztollyal a kezében, amikor bementem alacsonyán, a Berettát két kézzel fogva. Mielőtt reagálhatott volna, eltaláltam fél tucat lövéssel a mellkasát. Olyan gyorsan tüzeltem, hogy a 9 mm-es géppisztolynak hangzott.

A töltetek hátralökték a falnak. A .45-öse elrepült. Egy sötét folt terült el a mellkasa közepéből. Kioldottam a tárat, és beütöttem egy tartalékot a jobb csuklómra ragasztott tártartóból a Beretta gumírozott markolatába.

Felnéztem, ahogy két robbanást hallottam gyors egymás után az iroda mögül. A másik két raj robbantott.

Felkaptam a spirálfüzetet és futólagos kutatást tartottam iratok után. Volt három manila iratgyűjtő egy asztalfiókban, és azokat is elvettem, összecsavarva és a gyakorlóm egyik combsebébe gyűrve őket. Lepakcsoltam a lámpát az irodában, hogy a szemem felkészüljön az éjjellátó szemüvegre. Elővettem a SATCOM-ot, és közöltem a JSOC-kkal, hogy korai harcérintkezést kezdeményeztünk, és hogy felgyorsítottuk a mentést. Négy

¹² Landing Zone – földetérési zóna

perc talán nem tűnik sok időnek, de egy forró LZ-ben egy örök-kévalóság.

Felszíjaztam az éjjellátómat és besurrantam az ajtón a raktárba, a Berettával a kezemben. Az erős gépfegyvertűz hangját Pofa reszelős hangja követte a fülhallgatómban:

– Na, *kapjuk* már el a szarházikat!

Az első és hátsó ajtókat berobbantották, és füstgránátok átlátszatlan fehér füsttel töltötték meg a raktárat. Hallottam, hogy a srácaim megdolgozták a helyiséget és az M-16-osok viszonzásának szaggatott *brrrrp* körfűrész hangját.

Könnyű volt megállapítani, hogy ki kicsoda. A SEAL-ek kontrollált, 3 lövéses sorozatokat lőttek az MP-5-öseikkel. A rosszfiúk egész táraikat eregettek ki egyszerre.

A raklaphoz kúsztam és a bal kezemmel a mellényembe nyúltam egy atomfelderítő eszközért. Mozgás volt mögöttem, és nem közénk tartozott. Megpördültem és rálőttem egy árnyékra a füstben, aztán hátragurultam a raklap felé.

A mérőkészülék azt mutatta, hogy akármilyen is volt a ládában, az nukleáris.

– Tűsz tiszta. Élve és jól – hallottam PV hangját a fülemben.

– Oké. Pofa?

– Visszahívlak.

– Zsindián?

– Frankó.

– Alfa oldal tiszta – hallottam az Alfa rajparancsnok, Ujjas kiáltását.

Újabb hosszú M-16 sorozat hallatszott a raktár túloldaláról, aztán hat lövés gyors egymás után egy Berettából, majd csend.

– Bravo oldal tiszta – kiáltotta Aranypor Larry, a Bravo rajparancsnoka.

Lehúztam az éjjellátó szemüveget és eltettem.

– Valaki lenn?

– Mi nem, főnök.

– PV?

– Dehogy.

– Zsindián?

– Még nem is láttam akciót, Skipper.

– Ne legyél csalódott.

A stopperre néztem: 7 perc 10 másodperc. Előhúztam a SATCOM-ot a mellényemből:

– Hatos... minden hely tiszta. Tűsz és csomag ellenőrzés alatt. Senki sem esett el, csak rosszfiúk.

Ez azért volt, mert mind vaklőszerrel lőttünk – de még így is átkozottul jó munka volt a srácaintól. Felálltam és biztosítottam a Berettát, a karjaimmal legyezve az átlátszatlan, fehér füstben, ami még mindig eltakarta a raktár nagy részét.

– Lát valaki ventilátort, hogy kihajtsuk innen a füstöt? Gyereünk. – A faládára csaptam, és kiáltottam Aranypor Larry-nek: – Valaki indítsa el a háromnegyedest. Rakjuk fel rá ezt a nyavalyás cuccot, aztán indulás.

– Igenis, Skipper.

– PV...

– Főnök?

– Becsült érkezés az LZ-re?

– A tűsz eléggé remeg. Úgy fogjuk kivinni. Tangók túlóráztak rajta, amikor megérkeztünk... semmi komoly, csak zaklatás, de nem szokott hozzá. Hat-hét percen belül készen leszek indulni.

– Tíz-négy. Pofa?

– Van itt egy kis ellenséges tevékenység. Négy-öt perc múlva visszavonulok tisztán. Van egy baszott rakás infó, Skipper.

– Ezt szeretem hallani.

Megnyugtató berregést hallottam, ahogy Aranypor Larry túráztatta a teherautó motorját.

– Indulás. Viszlát az LZ-n.

A füst végül kitisztult a raktárból.

– Valaki keressen pár ötször tízest vagy csódarabokat. Mozdítsuk meg ezt a cuccot.

Ismét ellenőriztem a Casiót. Eltelt idő: 63 perc. Huszonhét perc, míg a kopterek leszállnak.

Istenem, hogy repül az idő, ha jól szórakozol.

Három rudat csúszlattunk a láda alá. Négy fő rudanként, és kettő, hogy őrt álljon. Megmutattam nekik az atomrészecske számlálót. Figyelték, ahogy a mutató a vörös zónába ért.

– Ez a szar radioaktív, úgyhogy ha valamelyik zsibbad tökű elég hülye ahhoz, hogy elejtse, szenvedni fog. Háromra, húzd és emeld.

Ez olyan volt, mint a súlyemelés, csak könnyebb. Az átlagos Hatos 180 kilóval nyomott fekve. Nem kellett 12 ember a konténer felemeléséhez, de azt akartam, hogy mindenkinek jusson az akcióból.

Figyeltem, ahogy felpakoltak, míg én ellenőriztem a felderítési fotót a zsebemben. Filctollal megjelöltem egy menekülési útvonalat. Ez hülyeség volt. Mi van, ha bekapok egy golyót, és a rossziúk kiveszik a zseemből a térképet? A gyakorlómhoz dörgöltem a fotót, amíg el nem töröltem a vörös vonalat. Tudtam, hogy hova a fenébe megyünk.

Aranypor Larry legyúrta a maszkot a nyakára, felfedve a gonosz, határozott mosolyt a bajszos képén, miközben irányon tartotta a teherautót. Amikor a kapuhoz értünk, megláttam Lóképűt, aki éppen levágta a lakatot. Ahogy átintett minket, tüzelést hallottam a barakkok környékéről.

– Menj csak tovább.

Tíz percnél kicsit tovább tartott elérni az LZ-t, ahol landoltunk. Leparkoltuk a teherautót a régi kifutópálya mellett, körkörös biztosítást állítottunk, és vártunk. Úgy 5 perccel később megérkezett PV szakasza, ő meg az egyik altiszt egy vékony, ősz hajú férfit támogattak, aki jóval túl volt a középkoron, piszkos fehér inget és foltos sötét hosszúnadrágot hordott, valamint egy erős keretű szemüveget, amit gumiszalag tartott a fején. Odamentem hozzá, és megráztam a kezét.

– Jól van, uram?

Bólintott.

– Egy kicsit remegősen, parancsnok.

Tiszta Deutchland akcentus volt. Meglepődtem, hogy hol találhatták. Nem számított. Játszottam a szerepem, mintha nem tudtam volna az egész következő szöveget.

– Német?

– Igen. Köszönöm, hogy értem jöttek.

Eltűzött Három testőr meghajlást csináltam.

– Otto Von Piffle fregattkapitány, szolgálatára – mondtam elfogadható Otto Premingerként. – Megtiszteltetés volt jönni dermentés, mert nekik vannak módszerek hogy maga spréhen, tudja.

A túsznak elkerekedtek a szemei. PV gyorstüzelő német szóáradatba kezdett. Egy 26 hónapos szolgálat alatt tanulta a nyelvet a *Kampfschwimmerkompanie*-nél – a harci úszóknál, akik a SEAL-ek nyugat-német megfelelő voltak.

A tús nevetett.

– Mit mondtál neki?

– Azt mondtam: „A fregattkapitány azt akarta mondani, hogy örül neki, hogy jól van.” Aztán hozzátettem, hogy nem vagy olyan hülye vagy ronda, amilyenek első pillantásra tűnsz.

PV két raja megerősítette a körkörös biztosítást. Az óra szerint 9 perc volt a kopterek érkezéséig. Feltűnt Pofa és a két raja, ügésben haladva. Négy-öt SEAL ládát cipelt a vállán.

– Hírszerzési finomság – mondta Pofa. – Mindenféle cucc... tervek, térképek, nyugták. És ábrák... bázisok Puerto Ricóban és a kontinensen is. A DIA¹³ balfaszoknak ünnepnapjuk lesz ezzel az egészszel.

Eltűzöttan tisztelegtem Pofának.

– Szeretem, amikor boldoggá teszi a balfaszokat, sorhajóhadnagy. Ezzel távol tartja őket tőlem.

Pofa viszonzta a gesztust.

– Szívesen, publi.

Gépfegyvertűz hátulról.

– Legyetek óvatosak odakint! – kiáltottam. – Most már nincs idő elkezdni embereket veszíteni.

¹³ Defense Intelligence Agency – Védelmi Hírszerző Ügynökség

Azon voltam, hogy meggyújtom a jelzőfényeket a kopterek beirányításához, de nem volt értelme tudatni azokkal, akik ránk lövöldöztek, hogy pontosan hol is vagyunk.

Zsindiánt láttam előbukkanni a bozótból a tisztás túlsó oldalán. Intettem neki.

– Zsindián, mi a helyzet?

– Biztos több emberük volt, mint amennyiről mi tudtunk... vagy néhány faszi azok közül, akiket lelőttünk, egyszerűen felállt és elsétált. Tüzet kaptunk.

A kölyök jó volt. Igaza volt abban, hogy a tangók csak úgy elsétáltak – csak ő nem tudta. Aggodalmas arcot öltöttem.

– Megsérült valaki?

– Ketten – bólintott Zsindián. – Nem súlyos. Az egyiknek meg-rándult a bokája az ösvényen, a másik meg a sötétben belerohant egy túskebokorba.

– Csak tartsd távol a tangókat tőlünk, amíg ideérnek a kopterek.

– Igenis, Skipper.

Zsindián visszaolvadt a dzsungelbe.

Ideje volt megvilágítani az LZ-t. Hat fehér villogót raktunk ki, meg három vöröset. A kopterek végső megközelítésre irányításához neonzöld világító rúdjaik voltak.

A tüzelés közeledett. Dühösen néztem az ég felé. Az istenverte Légierő valószínűleg kávészünetet tartott. Ők így dolgoznak – mint a buszsofőrök – többnyire. Hat-hét repült óra (persze nem túllépve ezt vagy azt a magasságot), és aztán, viszlát, pelenkacserére, szundításra, és egy bögre kakaóra.

Mi egy hétig tudunk futni megállás nélkül, aztán 10000 méteres ugrás-lövöldözés gyakorlatot csinálunk, kiemeljük magunkat, és kezdjük elölről az egészet. Nem repkedünk.

Megnéztem az órát. Most már késésben voltak. Hívtam a JSOC-ot:

– Hol a fenében vannak a koptereink?

– Úton vannak. Nyugi.

Nyugi? Kik ezek az idióták egyáltalán? A teherautó alá dugtam a németet, és lekuporodtam PV-vel. Örökkévalóságnak tűnt, mire meghallottuk a rotorok hangját. Tizenhét percig vártak minket. A forró LZ-ben az egész egységedet elveszítheted 18 perc alatt.

A kopter kvartett az LZ fölött körözött, a hosszú utántöltő csövek úgy álltak ki a géporrokból, mint a lovagok lándzsái, ráérősen választották ki a helyet, ahol majd leszállnak. Hihetetlen módon admin – adminisztratív – rárepülést hajtottak végre. Vagyis úgy szálltak le, mintha egy légierő bázis kifutópályájára érkeztek volna. Számukra ez csak egy gyakorlat volt – hát mi a fenének törték volna magukat? Seggfejek – kinyírom a szarházikat, miután kijutunk innen.

Megráztam feléjük a világító rúdjaimat, hogy gyorsan szálljanak le. Ez elvileg egy forró LZ volt. Úgy kellett volna repülniük, mintha tűz lett volna a földön. Az volt a dolguk, hogy bejönnek, leeresztik a rámpáikat, begyűjtenek minket, és elhúznak a fenébe. Úgy hadonásztam, mint egy madam. A pilóták feledékenyek voltak. Úgy tették le a gépeiket, mintha a Fehér Ház gyepén szálltak volna le – és kezdték leállítani a hajtóműveiket.

– Ne, ne, ne, ne, ne. Tartsd járátva! Gyerünk! – ordítottam, a világító botommal hadonászva.

A legközelebbi kopter felé mutattam PV-nek, ami leeresztette a hátsó rámpáját.

– Vidd a túszt a gépre.

Figyeltem, míg PV és legényei feltaszigálták a németet a rámpán. Ez 14 plusz 1. Köröztem a világító rúddal a pilótának.

– Tűnj a fenébe innen.

Felmutatta a hüvelykujját. A hatágú rotor ismét elindult, a gázturbinás sugárhajtóművek elérték a teljes tolóerőt, és a gép felszállt. Még három. Pofa berakatta az infót az egyik madárba, míg az én szakaszom a másodikhoz futott az atommal. Amint lekötözték, fellökdöstem az Alfa rajt a fedélzetre, és a levegő felé intettem a koptert. Ez kettő. Huszonegy SEAL a levegőben.

Bedugtam a fejem a harmadik kopter elülső nyílásán.

– Pörgesd fel! – kiáltottam a pilótának. – Én majd szólok, hogy mikor menj!

Pofa állásához mentem a körkörös biztosításban, és a kopter felé mutattam:

– Fogd a villogókat meg az ernyőket, aztán vidd a Bravo rajomat, és tűnjetek a fenébe innen. Én Zsindiánnal megyek.

– Vettem.

Munkára fogta a srácait. Az egyik csoport begyűjtötte a lámpákat és beszórta a kopterbe, míg a másik elővette az ernyőinket a bozótból, ahová elrejtettük őket, és behajította a rakás selymet a rámpán, el Pofa mellett, aki a végénél állt, a HK-jával az ég felé célozva, az embereknek integetve, számolva:

– Gyerünk, mozgás.

Amikor láttam, hogy mind beszálltak és a gépen vannak, intettem a pilótának:

– Rajta!

Elment még 21 SEAL. Így marad Zsindián tizennégye – meg én. A Motorola mikrofonjába kiáltottam Zsindiánnak. Nem jött válasz.

– Zsindián, az istenit...

Rájöttem, hogy kirántottam a dugót az aljzatából. Helyére raktam, és ismét a nevét kiáltottam.

– Jövünk, Dickie.

Vártam, míg Zsindián szakasza felbukkant a sötétségből, lépcsőzetes áttelepülésben futva, az útjukat MP-5-ösök rövid sorozataival megszakítva. Megragadtam kettőt közülük a mellényüknél fogva, és a kopter felé taszítottam őket. Zsindián meg én szálltunk be utoljára. Miközben becsukódott a rámpa, jól megsoroztuk géppisztolytűzzel az LZ-t.

– Nyomás! – kiáltottam a fedélzeti technikuskak.

Aztán a levegőben voltunk. Tökéletes bevetés. Próba vagy sem, én egy átkozottul boldog SEAL péká voltam. Megnéztem az órát. Tenyérrel mellbe ütöttem Zsindiánt, egy meghökkenő légierős élenjáró őrmesternek taszítva. Szemügyre vettem a SEAL-jeimet.

– Csodálatosak vagytok, srácok.

Láttam a C-141 StarLifter hatalmas, fekete sárkányát, ahogy ráfordultunk a főszigeten lévő légibázisra. Reméltem, hogy a repülőszemélyzetnek van néhány hideg söre a fedélzeten – szükségünk lesz rá. Az első kopter már a földön volt, kiárasztva a SEAL-eket és a túszt. A második és a harmadik éppen landolt. Olyan jól éreztem magam, hogy elfelejtettem kórházba juttatni a kopterpilótákat a Vieques-i 18 perces késésük és admin megközelítésük miatt.

Landoltunk. Elsőként szálltam ki, előbb földet érve, mint a rámpa. A StarLifterhez futottam. Igen – volt sör a fedélzeten. Klassz – bulizni fogunk hazafelé menet. Odaügettem PV-hez és Pofához, és hátba vertem őket. Gyülekeztettem az embereimet.

– Remek munka. Irtó jó. Basszátok meg mind, vidám gyilkos, faszszopó, húgyagyú seggfejek.

Ó, el voltam telve magammal. De jogosan, az istenit. Jogosan. Gyakorlat vagy sem – amit ezen az éjszakán csináltunk, az soha korábban nem csinálta más katonai egység. Repültünk 5000 kurva kilométert, kiraktunk 4 SEAL szakaszt egy titkos, nagy magasságú, magas nyitású, tömeges éjszakai ugrással, 15 kilométert siklottunk a célpontunkig, egy csoportban landoltunk két futballpályánál nem nagyobb ledobási körzetben, gyülekeztünk, leszedtünk egy csomó rosszfiút, kimentettünk egy túszt, visszaszereztünk egy atomot, és közben egyetlen SEAL sem veszett oda.

Ez volt az, amire készültünk; amiért törtük magunkat. Gyakoroltunk minden kockázatos elemet – lövészetet, ugrást, siklást, titkos beszivárgást, túsumentést és kivonást – külön. De soha nem raktuk össze mindet korábban; soha nem hajtottunk végre egy valós idejű, teljes sebességű hadijátékot egészen eddig az éjszakáig.

A német jött felém.

– Ön és az emberei nagyon jól csinálták – mondta.

– Köszönöm. Büszke vagyok rájuk.

– Lehet is.

Kezdttem mondani valamit, amikor egy Beetle Bailey¹⁴ ezredes masírozott át a betonon keményített gyakorlóval és centi vastag szemüvegben.

– Marcinko fregattkapitány?

– Igenis, uram.

– Üzenetem van önnek, hívja fel az Egyesített Különleges Műveleti Parancsnokságot.

– Hogyne.

Kivettem a SATCOM-ot a mellényemből, és beütöttem a JSOC-ot.

– Itt Marcinko.

Vártam. Egy ismerős hang jött a vonalba:

– Dick.

– Uram...

– Csodálatosan csináltatok... jobban, mint vártuk. A vezérkari főnökök le vannak nyugózva.

Ez tetszett. Volt némi valódi kétkedés a vezérkari főnököknél, hogy vajon készen állunk-e egy bevetésre, vagy sem. A Deltával ellentétben, ami a brit SAS¹⁵-en alapult, és SAS-szerű adminisztratív alkalmassági eljáráson ment keresztül, én elutasítottam, hogy az embereimet kívülállóknak minősítsék.

Az érvelésem egyszerű volt: amit mi készültünk elvégezni, azt korábban még nem csinálták. Akkor hogy a fenébe tudná valami négycsillagos ceruzapöcsű pentagoni papírtologató, hogy jók vagyunk-e vagy sem?

A következtetésem az volt, hogy nem tudhatták. „Nagyon szépen köszönöm, uraim, de én magam hitelesítem a Hatos SEAL Csapatot” – közöltem félreérthetetlen formában a szolgálattal.

De így nem lehetett. A vezetési struktúra ránk erőltethette – és meg is tette – az akaratát, nem számított, hogy mit éreztem. A Vieques-i gyakorlat teljes bizonyítéka volt ennek.

¹⁴ Kitalált amerikai helyőrségben játszódó képregény az '50-es évekből.

¹⁵ Special Air Service – Különleges Légi Szolgálat

– Dick – folytatta a hang a fülemben –, ez egy elsőrangú gyakorlat volt. Szerintem neked és a csapatodnak szükségetek van pár szabadnapra, míg mi elemzünk és értékelünk.

Elemzés és értékelés. Ezek a bürokratikus szótagok megre-megtettek. A katonaság szókinccse már Vietnam óta átállt a katonásról az igazgatási hangnemre. Az istenit – nekünk nincs szükségünk igazgatókra, nekünk vezetők kellene, harcosok, vadászok. Ehelyett könyvelőket kaptunk. Úgy tűnt, valahányszor portyáztam, valami háromcsillagos seggfej egy fojtónyakörvet tett a nyakamra, és megrántotta, hogy megmutassa, meg tud engem hunyász kodtatni. Hát, itt volt az ideje visszamordulni. Szarórohamot kapni. Megrágni a szőnyeget. Veszettet játszani. Tartoztam vele az embereimnek. Fenéket – magamnak tartoztam vele. Felemeltem a hangomat, hogy hallhassák, ahogy a mikrofonba kiáltottam:

– Gyakorlat? Elemzés? Értékelés? Mi a fasz van, tábornok? Vétel.

Ő is jól játszotta a szerepét:

– Eddig nem mondhattam semmit, Dick. A vezérkari főnökök előírták. – Szünetet tartott. – És ti remekül csináltátok. A Hatos hitelesítve lett. Hivatalosak vagytok... mostantól.

– Nos, köszönöm az értékes információt, uram. Biztos vagyok benne, hogy az embereim is értékelni fogják a véleményét.

Tanakodtam, hogy vajon fogta-e az iróniát a hangomban. Alattomban kikapcsoltam az adás gombot a SATCOM-on, és letakartam a kezemmel. Aztán folytattam a „beszélgetés”-t. PV, Pofa és Zsindián közelebb oldalogtak, ahogy a hangom hangsabb és zavartabb lett:

– *Mit* csinált? Kicszeréltette a lőszerünket a lőszerraktárban? - kiáltottam a süket SATCOM-ba. – Uram, ez kecskeszar volt. Az istenit... nem teheti le...

A Beetle Bailey ezredes belesett a C-141-esem törzsébe.

– Fregattkapitány – fordul felém –, sör van odabent... ez szabályellenes.

Megindultam felé.

– Hé, ezredes... mit szólna egy új segglyukhoz?

PV leszerelt és megragadta a harci mellényemet mindkét kezével, lelassítva, mint egy viharhorgony. Tizenkét centivel alacsonyabb nálam, de bokszoló volt az Akadémián, és kemény kis öklöző.

– Lazíts már, Dick. – Az ezredes felé fordult. – Szerintem jobb lesz, ha most magunkra hagy minket, uram. Mindannyian kicsit fel vagyunk húzva, és ezért... ööö... veszélyes lehet, ha a közelben marad.

Paul sarka a betont szántotta. Az ezredes látta a gyilkos tekintetet a szememben, ahogy a helyettesemet felé húztam, és a sietős távozás mellett döntött. Paul elengedett.

– Nem éri meg, Dick.

– Bazd meg.

Pofa és Zsindián hátba vágta.

– Hé, Skipper – mondta Zsindián –, ami a vezérkari főnököket meg az egész szart illeti... nyugi. Oké van. Tudtuk.

– Mit tudtatok?

– Hogy ez egy teljes feladatprofil volt – mondta PV.

– Gyakorlatnak kellett lennie – mondta Pofa. – Semmi veszteség. Csomó lövés és egy karcolás se. Plusz... a tangók lövész szemüveget hordtak... mindegyik.

Mosolyogtam magamban. Azért választottam ezeket az embereket, mert úgy hittem, eszesek. Az isten verje meg, eszesek voltak.

– Hát akkor miért nem szólt egyik zsibbadt tökű sem közületek semmit?

– Eszembe jutott az a tábla, amit minden SEAL lát aznap, amikor megkezd a kiképzést – mondta PV. – Az, amelyiken az áll, hogy: „Minél többet izzadsz a kiképzésen, annál kevesebbet vérzel a harcban.” Ráadásul eddig még soha nem raktuk össze az egészszet, főnök... jó ötletnek tűnt végigjátszani, hogy megnézzük, működik-e.

Igaza volt persze. A C-141 felé fordultam:

– Indulás.

PV vállon ütött, elég keményen, hogy fájjon.

– Igenis, főnök. – A levegőbe bökött a mutatóujjával, és köröket írt le vele. – Gyerünk, srácok... szerelvényt föl. Menjünk berúgni.

Igaza volt. Basszák meg mind. Ideje volt berúgni és hazamenni.